

毛泽东

MAO TSETUNG

**Bekjemp bokdyrkelsen
Forbedre våre studier**

MAO TSETUNG

**Bekjemp bokdyrkelsen
Forbedre våre studier**

SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND
(MARXIST-LENINISTENE)

BEKJEMP BOKDYRKELSEN

Mai 1930.

I. UTEN UNDERSØKELSER INGEN RETT TIL Å TALE.

Dersom du ikke har undersøkt et problem, vil du bli berøvet retten til å uttale deg om det. Er ikke dette altfor hardt? Slett ikke. Dersom du ikke har trengt inn i et problem, i dets nåværende fakta og i dets forgangne historie og ikke vet noe om det vesentlige i det, vil hva du enn sier om det utvilsomt bli tull. Tullprat løser, som alle vet, ingen problemer, så hvorfor skulle det være urettferdig å berøve deg retten til å ytre deg? En del kamerater lukker øynene og prater tull, og for en kommunist er dette en skam. Hvordan kan en kommunist lukke øynene og prate tull?

Det duger ikke!

Det duger ikke!

Du må undersøke!

Du må ikke prate tull!

II. Å UNDERSØKE ET PROBLEM ER Å LØSE DET.

Har du et problem du ikke kan løse? Nåvel, gå ned og undersøk nåværende fakta i det og dets forhistorie. Når du har undersøkt problemet grundig, vil du vite hvordan det skal løses. Man kommer alltid fram til slutninger etter, og ikke før en undersøkelse. Bare en dumskalle bryr hjernen sin alene eller sammen med en gruppe for å »finne en løsning» eller »få fram en ide» uten først å ha foretatt en undersøkelse. Det må understrekes at dette umulig kan føre til noen effektiv løsning eller noen god ide. Med andre ord, han kommer uunngåelig fram til en feilaktig løsning og en feilaktig ide.

Ikke så få av de kamerater som utfører inspeksjonsarbeid, likesom geriljaledere og kadre som er nye i tjenesten, liker å komme med politiske uttalelser i det øyeblikk de ankommer til et sted og spankulerer omkring og kritiserer det ene og fordømmer det andre, når de bare har sett overflata eller små detaljer av saker og ting. Slikt rent subjektivt og meningsløst prat er virkelig avskyelig. Slike mennesker kommer med nødvendighet til å rote til saker og ting, miste massenes tillit og vise seg ute av stand til å løse noen problemer i det hele tatt.

Ganske mange mennesker i ledende stillinger, som støter på vanskelige problemer, uten å kunne løse dem trekker ganske enkelt et sukk. De mister tålmodigheten og ber om å bli forflyttet, med den begrunnelse at de »ikke er kvalifisert og ikke kan utføre arbeidet». Slik taler en feiging. Bare sett igang og rør på beina, gå rundt til hver avdeling som står under ditt overoppsyn og »spør om alt» slik Confucius gjorde (1). Etterpå vil du være i stand til å løse problemene hvor lite kvalifisert du enn er, for selv om hodet ditt kanskje var tomt før du gikk ut, vil det ikke lenger være tomt

når du kommer tilbake, men fullt av alt det materiale som trengs for å løse problemet. Det er slik problemer må løses. Må du gå utendørs? Ikke nødvendigvis. Du kan sammenkalle et undersøkelsesmøte av folk som kjenner situasjonen, for å komme fram til kildene i det du kaller et vanskelig problem, og få vite hvordan det nå ligger an. Da vil det bli lett å løse ditt vanskelige problem.

En undersøkelse kan sammenliknes med svangerskapets lange måneder, og løsningen av et problem med fødselsdagen. Å undersøke et problem er i sannhet å løse det.

III. BEKJEMP BOKDYRKELSEN.

Alt som står skrevet i en bok er riktig – dette er fortsatt innstillingen hos kulturelt tilbakestående kinesiske bønder. Merkelig nok finnes det til og med folk innen det kommunistiske partiet som i en diskusjon alltid sier: »vis meg hvor det står skrevet i boka». Når vi sier at et direktiv fra et høyere ledende organ er riktig, er det ikke bare fordi det kommer fra et »høyere ledende organ», men fordi dets innhold stemmer overens med både de objektive og de subjektive betingelsene i kampen og oppfyller dens krav. Det er helt feilaktig å innta en formalistisk holdning og blindt gjennomføre direktiver uten å diskutere og undersøke dem i lys av faktiske forhold, bare fordi de kommer fra et høyere organ. Den ugagn som denne formalismen gjør er årsaken til at partiets linje og taktikk ikke slår dypere rot blant massene. Å blindt sette ut i livet et direktiv fra et høyere organ, tilsynelatende uten noen uenighet, er faktisk ikke å sette det ut i livet, men den listigste måten å motsette seg eller sabotere det på.

Metoden med å studere samfunnsvitenskap bare fra bøker, er likeså ytterst farlig og kan til og med lede inn på veien til kontrarevolusjon. Et tydelig bevis på dette er det faktum at mengder av kinesiske kommunister, som begrensa seg til bøker i sine samfunnsvitenskapelige studier, er blitt kontrarevolusjonære. Når vi sier at marxismen er riktig, er det visseilig ikke fordi Marx var en »profet», men fordi vår praksis og vår kamp har bevist at hans teori er riktig. Vi trenger marxismen i vår kamp. Når vi aksepterer Marx' teori, tenker vi aldri på noe så formalistisk eller mystisk begrep som »profeti». Mange som har lest marxistiske bøker, er blitt renegater fra revolusjonen, mens arbeidere uten boklig lærdom ofte forstår marxismen meget godt. Naturligvis bør vi studere marxistiske bøker, men dette studiet må forenes med studiet av vårt eget lands faktiske forhold. Vi trenger bøker, men vi må overvinne bokdyrkelsen fordi den er skilt fra de faktiske forholdene.

Hvordan kan vi overvinne bokdyrkelsen? Den eneste måten er å undersøke de faktiske forholdene.

IV. DERSOM VI IKKE UNDERSØKER DE FAKTISKE FORHOLD, VIL DETTE UUNNGÅELIG FØRE TIL EN IDEALISTISK VURDERING AV KLASSEKREFTENE OG EN IDEALISTISK VEILEDNING I ARBEIDET, SOM RESULTERER ENTEN I OPPORTUNISME ELLER I KUPPMAKERI.

Tviler du på denne slutningen? Kjennsgjeningene kommer til å tvinge deg til å

godta den. Bare prøv å bedømme den politiske situasjonen eller lede kampen uten å foreta undersøkelser, og du vil få se om en slik bedømmelse eller ledelse er ubegrunnet og idealistisk eller ikke, og om dette kommer til å føre til opportunistiske eller kuppmakeribetonte feil eller ikke. Det kommer det sikkert og visst til å gjøre. Dette skyldes ikke unnlattelse av å legge nøyaktige planer før man handler, men unnlattelse av å studere de spesielle samfunnsmessige forhold før planene blir lagt, slik det ofte blir gjort i vår Røde Arme's geriljaenheter. Offiserer av Li Kueis type (2) gjør ingen forskjell når de straffer mannskapene for overtredelser. Følgelig føler de som har gjort feil seg urettferdig behandlet, det oppstår mange disputer, og lederne mister all prestisje. Hender ikke dette ofte i Den Røde Arme?

Vi må utrydde idealismen og være på vakt mot opportunistiske og kuppmakeribetonte feil før vi kan lykkes i å vinne massene over på vår side og beseire fienden. Den eneste måten å utrydde idealismen på, er å anstrenge seg for å undersøke de faktiske forhold.

V. HENSIKTEN MED SAMFUNNSMESSIGE OG ØKONOMISKE UNDERSØKELSER ER Å KOMME FRAM TIL EN KORREKT VURDERING AV KLASSEKREFTENE OG SÅ Å FORMULERE EN RIKTIG TAKTIKK FOR KAMPEN.

Dette er vårt svar på spørsmålet: hvorfor må vi undersøke samfunnsmessige og økonomiske forhold? Følgelig er det samfunnssklassene og ikke løsevne samfunnsforeteelser som er formålet for våre undersøkelser. I det siste har kameratene i den Røde Armes Fjerde Arme stort sett viet undersøkelsesarbeidet oppmerksomhet (3), men den metoden som mange av dem anvender, er feilaktig. Resultatene av deres undersøkelser er derfor like likegyldige som en kolonialregning, eller likner de mange underlige historiene en grønnskolling fra landet får høre når han kommer til byen, eller de er som å se en folkerik by fra en fjern fjelltopp. Denne slags undersøkelser er til liten nytte og hjelper oss ikke med å oppnå vår hovedhensikt. Vår hovedhensikt er å lære de forskjellige sosiale klassenes politiske og økonomiske stilling å kjenne. Resultatet av vår undersøkelse bør gi et bilde av den nåværende stillingen for hver klasse og opp- og nedgang i dens utvikling. Når vi f.eks. undersøker bondebefolkningens sammensetning, må vi ikke bare kjenne til antallet selveiende bønder, halvveis selveiende bønder og leilendinger, som skiller seg fra hverandre i overensstemmelse med leieforholdene, men vi må også helt spesielt kjenne antallet rike bønder, mellomstore bønder og fattige bønder, som skiller seg etter klasse og skikt. Når vi undersøker sammensetningen av kjøpmennene, må vi ikke bare kjenne til antallet i hver bransje, som korn, konfeksjon, legeurter osv., men vi må ganske spesielt kjenne antallet småkjøpmenn, mellomstore kjøpmenn og store kjøpmenn. Vi bør ikke bare undersøke stillingen innenfor hver bransje, men først og fremst klasseforholdene i den. Vi bør ikke bare undersøke forholdene mellom de forskjellige bransjene, men spesielt mellom de forskjellige klassene. Vår hovedmetode i undersøkelsene må være å dissekere de forskjellige samfunnssklassene, i den endelige hensikt å forstå forholdene mellom dem, for å komme fram til en riktig vurdering av klassekreftene, for så

å formulere den riktige taktikken for kampen, hvilke klasser som skal vinnes som forbundsfeller og hvilke klasser som skal styrtes. Dette er vår eneste hensikt.

Hvilke samfunnsklasser må undersøkes? Det er:

Industriproletariatet

Håndverksarbeiderne

Landarbeiderne

De fattige bøndene

De fattige i byene

Filleproletariatet

Håndverksmestrene

Småkjøpmennene

De mellomstore bøndene

De rike bøndene

Godseierne

Handelsbursjoasiet

Industribursjoasiet

I vår undersøkelse bør vi vie oppmerksomhet til alle disse klassenes og skiktene stilling. I de områdene der vi nå arbeider mangler bare industriproletariatet og industribursjoasiet, og vi treffer stadig på alle de øvrige. Vår kamptaktikk er en taktikk i forhold til alle disse klassene og skiktene.

En annen alvorlig svikt i våre tidligere undersøkelser, har vært den overdrevne betoningen av landsbygda på bekostning av byene, slik at mange kamerater alltid har vært usikre på vår taktikk overfor de fattige i byene og handelsbursjoasiet. Utviklingen av kampen har satt oss i stand til å forlate fjellene og begi oss ut på slettene (4). Fysisk sett har vi kommet ned, men mentalt befinner vi oss fremdeles oppe i fjellene. Vi må forstå byene så vel som landsbygda, ellers vil vi ikke bli i stand til å møte den revolusjonære kampens krav.

VI. SEIREN I KINAS REVOLUSJONÆRE KAMP AVHENGER AV DE KINESISKE KAMERATENES FORSTÅELSE FOR KINESISKE FORHOLD.

Målet for vår kamp er å nå sosialismen gjennom det demokratiske stadiet. I denne oppgaven er første skritt å fullføre den demokratiske revolusjonen ved å vinne arbeiderklassens flertall og vekke bondemassene og de fattige i byene for å styrte gods-eierklassen, imperialismen og kuomintangregimet. Neste skritt er å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen, som kommer til å følge utviklingen i denne kampen. Fullbyrdingen av denne store revolusjonære oppgave er ikke noe enkelt og lett arbeid, og er fullt og helt avhengig av en riktig og fast taktikk fra det proletariske partiets side. Dersom dets kamptaktikk er feilaktig eller ubeslutsom og vakkende, vil revolusjonen utvilsomt lide midlertidig nederlag. Man må huske på at også de borgerlige partiene ustanselig diskuterer sin kamptaktikk. De overveier hvordan de skal spre reformistisk innflytelse blant arbeiderklassen for å lede den på villspor og vende den bort fra det kommunistiske partiets ledelse, hvordan de skal få de rike bøndene til å undertrykke de fattige bøndenes opprør, og hvordan de skal organisere gangsterbander for å undertrykke den revolusjonære kampen. I en situasjon da klassekampen stadig

skjerpes og føres i nærkamp, må proletariatets seier helt og fullt avhenge av det eget partis, det kommunistiske partiets riktige og faste kamptaktikk. Et kommunistisk partis riktige og faste kamptaktikk kan under ingen omstendigheter skapes av et fåtall personer som sitter på et kontor; den oppstår i løpet av massekampen, dvs. gjennom virkelig erfaring. Derfor må vi alltid studere de samfunnsmessige forholdene og foreta praktiske undersøkelser. De kamerater som er usmidige, konservative, formalistiske og ubegrunnet optimistiske, tror at den nåværende kamptaktikken er perfekt, at »dokumentboken» (5) fra partiets sjette nasjonale kongress garanterer varig seier, og at man alltid kan seire dersom man bare holder fast ved de anerkjente metodene. Disse ideene er absolutt feilaktige, og har ingenting til felles med den tanke at kommunister bør skape nye fordelaktige situasjoner gjennom kamp; de representerer en rent konservativ linje. Med mindre denne linja blir fullstendig forlatt, vil den forårsake store tap for revolusjonen, og vil skade disse kameratene selv. Det finnes åpenbart endel kamerater i vår Røde Arme som er fornøyd med å la tingene være som de er, som ikke søker å forstå noenting fullstendig og er optimistiske uten grunn, og sprer den villfarelse at »dette er proletarisk». De propper seg med mat og dører på kontorene sine hele dagen uten noensinne å ta et skritt og gå ut blant massene for å foreta undersøkelser. Hvor de enn tar ordet, blir folk kvalme av deres plattheter. For å vekke disse kameratene, må vi heve våre stemmer og rope til dem:

Forandre umiddelbart deres konservative ideer!

Erstatt dem med progressive og militante kommunistiske ideer!

Kast dere inn i kampen!

Gå ut i massene og undersøk fakta!

VII. UNDERSØKELSESTEKNIKKEN.

1. Hold møter for å klarlegge kjennsgjerningene og foreta undersøkelser gjennom diskusjoner.

Dette er den eneste måten å komme sannheten nær på, den eneste måten å trekke slutninger. Det er lett å begå feiltakelser dersom du ikke gir disse undersøkelsesmøtene form av diskusjoner, men utelukkende liter på ett individ som gjør greie for sine erfaringer. Du kan umulig trekke mer eller mindre riktige slutninger ved slike møter dersom du stiller spørsmål på slump i stedet for å ta opp nøkkelspørsmål til diskusjon.

2. Hva slags mennesker bør være til stede på undersøkelsesmøtene?

Det bør være personer som er vel inne i de samfunnsmessige og økonomiske forholda. Hva alderen angår, er eldre mennesker å foretrekke, for de har rike erfaringer og kjenner ikke bare til hva som skjer, men kan også forstå årsak og virkning. Unge mennesker med kamperfaringer bør også være med, for de har progressive ideer og et skarpt blikk. Hva yrker angår, bør arbeidere, bønder, kjøpmenn, intellektuelle og iblant soldater være med, og noen ganger til og med landstrykere. Når et spesielt emne undersøkes, behøver selvfølgelig ikke de være til stede som ikke har noe med saken å gjøre. For eksempel behøver ikke arbeidere, bønder og studenter

være til stede når handelen er gjenstand for undersøkelse,

3. Hva er best, et stort undersøkelsesmøte eller et lite?

Det kommer an på undersøkerens evne til å lede et møte. Er han en god møteleder, kan et møte med så mange som et dusin eller til og med tjue eller flere mennesker sammenkalles. Et stort møte har sine fordeler; ut av svarene kan man få temmelig nøyaktige statistiske oppgaver (f.eks. finne prosentdelen av fattige bønder i den totale bondebefolkningen) og ganske riktige konklusjoner (f.eks. finne ut om lik eller differensiert omfordeling av jorden er å foretrekke). Naturligvis har det sine ulemper også; med mindre du er en dyktig møteleder vil du få vansker med å holde orden. Antallet deltakere i et undersøkelsesmøte beror således på undersøkerens kompetanse. Men minimum er tre, ellers vil de opplysningene man får være for begrensa til å tilsvare den virkelige situasjonen.

4. Forbered en detaljert plan for undersøkelsen.

En detaljert plan bør legges opp på forhånd, undersøkeren bør stille spørsmål i samsvar med planen og de tilstedeværende besvare disse. Alle punkter som er uklare eller tvilsomme, bør tas opp til diskusjon. Den detaljerte planen bør omfatte hovedemner og underavsnitt og også detaljerte punkter. Er for eksempel handelen hovedemne, kan man ha slike underavsnitt som tøy, korn, andre nødvendighetsartikler og legerter; under avsnittet tøy kan man igjen ha slike detaljerte punkter som kaliko, hjemmevevet, silke og sateng.

5. Personlig deltakelse.

Enhver som er ansvarlig for å gi ledelse, fra formannen i kommunestyret til formannen i sentralregjeringen, fra avdelingslederen til øverbefalende, fra sekretæren i partiets lokalorganisasjon til generalsekretæren – må personlig foreta undersøkelser av de spesielle samfunnsmessige og økonomiske forholdene og ikke utelukkende stole på rapportlesing. For undersøkelser og rapportlesing er to helt forskjellige ting.

6. Gå i dybden.

Hver og en som ikke har drevet med undersøkelsesarbeid bør foreta en eller to grundige undersøkelser for å få fullt kjennskap til et bestemt sted (f.eks. en landsby eller en by) eller et bestemt problem (f.eks. korn- eller valutaproblemet). Dersom du går i dybden på et bestemt sted eller i et bestemt problem, vil dette gjøre framtidige undersøkelser av andre steder og problemer lettere.

7. Gjør egne notater.

Undersøkeren bør ikke bare lede undersøkelsesmøtet og gi de tilstedeværende riktig ledelse, men også gjøre egne notater og selv skrive ned resultatene. Det er ikke bra å la andre gjøre det for seg.

NOTER

(1) Se Confucian Analects, 3. bok, »Pa Yi»: »Når Confucius trådte inn i forfedrenes tempel, spurte han om alt».

(2) Li Kuei var en helt i den kjente kinesiske romanen Shui Hu Chuan (Heltene fra sump-markene) som beskriver bondekrigen mot slutten av det nordlige Sung-dynastiet (960-1127). Han var enkel, endefram og meget lojal mot bøndernes revolusjonære sak, men råbarket og takt-løst.

(3) Kamerat Mao Tsetung har alltid lagt stor vekt på undersøkelser, og ansett den samfunns-messige undersøkelsen som den viktigste oppgave og grunnlaget for å fastlegge retningslinjene for ledelsens arbeid. Undersøkelsesarbeidet ble gradvis utvikla i den Røde Armes Fjerde Arme på kamerat Mao Tsetungs initiativ. Han foreskrev at samfunnsmessig undersøkelse burde utgjøre en regelmessig del av arbeidet, og den Røde Armes politiske avdeling utarbeidet detaljerte skjemaer, som omfatter slike emner som massekampenes tilstand, forholdene for de reaksjonære, folkets økonomiske liv og mengden jord som hver klasse eide i landområdene. Hvor den Røde Arme enn bega seg, gjorde den seg først kjent med klassesituasjonen i området og formulerte så paroler som passet til massenes behov.

(4) Med »fjellene» menes her Chinggang-fjellene langs provinsene Kiangsis og Hunans grenser; »slettene» er de som ligger i den sørlige delen av Kiangsi og vestre Fukien. I januar 1929 ledet kamerat Mao Tsetung hovedstyrkene i Den Røde Arme fra Chinggangfjellene til det sørlige Kiangsi og vestre Fukien for å opprette to store revolusjonære baseområder.

(5) »Dokumentboken» besto av de resolusjoner som blei vedtatt på Kinas Kommunistiske Partis sjettede nasjonale kongress i juli 1928, og omfattet den politiske uttalelsen og resolusjonene om bondespørsmålet, jordspørsmålet, organiseringa av den politiske makta, osv. Tidlig i 1929 utga Frontkomiteen i Den Røde Armes Fjerde Arme disse resolusjonene i bokform for spredning til partiorganisasjonene i Den Røde Arme og til de lokale partiorganisasjonene.

FORBEDRE VÅRE STUDIER

Mai 1941

(Dette er en rapport som ble gitt på et kadermøte i Yenan i mai 1941. Rapporten og de to artiklene »Korriger partiets arbeidsmetoder» og »Bekjemp sjablongmessig skrivi i parti» er kamerat Mao Tsetungs grunnleggende arbeider om korrigeringsbevegelsen for å avhjelpe partiets feil og mangler. I disse sammenfattat han, på det ideologiske plan, tidligere meningsdivergenser i partiet om partilinj og analyserte den småborgerlige ideologi og stil som, maskert som marxisme-leninisme var framherskende i partiet, hovedsakelig subjektive og sekteriske tendenser som kom til uttrykk i sjablongmessig partijournalistikk. Kamerat Mao Tsetung manet til en partiomfattende bevegelse for å korrigere arbeidsstilen i overensstemmelse med marxismen-leninismens ideologiske prinsipper. Hans oppfordring førte meget raskt til en stor debatt mellom proletarisk og borgerlig ideologi innen og utenfor partiet. Denne befestet den proletariske ideologiens stilling innen og utenfor partiet, satte det brede lag av kadrene i stand til å ta et stort steg framover i ideologisk henseende, og gjorde det mulig for partiet å oppnå en enhet som aldri før.)

Jeg foreslår at vi skal forbedre studiemetoden og studiesystemet i hele partiet. Grunnene er som følger:

I

Under Kinas Kommunistiske Partis tjuenårige tilværelse har marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet i stadig høyere grad blitt smeltet sammen med den kinesiske revolusjonens konkrete praksis. Om vi minnes hvor overfladisk og mager vår forståelse av marxismen-leninismen og den kinesiske revolusjon i vårt partis barndom var, kan vi se hvor meget dypere og riktigere den er nå. I hundre år har de beste sønner og døtre av den ulykkerammede kinesiske nasjon kjempet og ofret sine liv i søking etter en sannhet som kunne redde landet og folket, og når en stupte, sto straks en annen klar til å ta hans plass. Dette rører oss til sang og tårer.

Men det var ikke før etter første verdenskrig og Oktoberrevolusjonen i Russland vi fant marxismen-leninismen, den beste av sannheter, det beste våpnet for å befri vår nasjon. Og Kinas Kommunistiske Parti har innført, propagandert for og organisert bruken av dette våpnet.

Så snart marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet ble forbundet med den kinesiske revolusjons konkrete praksis, ga den den kinesiske revolusjon et helt nytt preg. Siden forsvarskrigen mot Japan brøt ut, har vårt parti, som bygger på marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet, tatt ytterligere et skritt i sine studier av denne krigens konkrete praksis og i sine studier av Kina og verden av i dag, og det har også begynt studiet av Kinas historie. Alt dette er gode tegn.

II

Vi har imidlertid våre mangler, og til og med meget store sådanne. Med mindre vi overvinner disse mangler, vil vi etter min mening ikke være i stand til å ta enda et skritt framover i vårt arbeid i vår store oppgave med å forene marxismen-leninismens allmengyldige sannhet med den kinesiske revolusjons konkrete praksis.

Ta, for det første studiet av de rådende forholdene. Vi har nådd en viss framgang i vårt studium av de rådende innenlandske og utenlandske forholdene, men for et så stort politisk parti som vårt er det materialet vi har samlet fragmentarisk og vårt forskningsarbeid usystematisk på hver og en av disse ^{elementenes} sider, enten det er den politiske, den militære, den økonomiske eller den kulturelle siden. Stort sett har vi på de siste tjue år ikke utført systematisk og grundig arbeid ved innsamling og studium av materiale om disse tingene, og vi mangler en atmosfære som begunstiger undersøkelser og studium av den objektive virkeligheten.

Å oppføre seg som »en som jager spurv i blinde» eller »fanger fisk som en blind» å være plump og taktløs, å hengi seg til ordgyteri, å nøye seg med overflatiske kunnskaper, – slik er den ytterst dårlige arbeidsstilen som fortsatt hersker blant mange kamerater i vårt parti, en stil som står fullstendig i strid med marxismen-leninismens ånd. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært oss at det er nødvendig å studere forholdene samvittighetsfullt og å handle ut fra den objektive virkeligheten og ikke ut fra subjektive ønsker. Mange kamerater handler på et vis som direkte bryter med denne sannheten.

Ta, for det andre, studiet av historien. Skjønt et fåtall partimedlemmer og sympatisører har gått løs på dette arbeidet, er det ikke blitt gjort på organisert vis. Mange partimedlemmer har stadig meget tåkete forestillinger om kinesisk historie, enten det dreier seg om de siste hundre åra eller tidligere tider. Det finnes marxist-leninistiske lesehester som ikke kan åpne munnen uten å snakke om det gamle Hellas, men når det gjelder deres egne forfedre – å, beklager, dem har de aldeles glemt. Det finnes ingen interesse for alvorlig studier verken av de nåværende forhold eller den forgagne historien.

Ta, for det tredje, studiet av den internasjonale revolusjonære erfaring, studiet av marxismen-leninismens allmengyldige sannhet. Mange kamerater synes å studere marxismen-leninismen ikke for å møte de behov den revolusjonære praksis reiser, men for studeringens egen skyld. Følgelig kan de, til tross for at de leser, ikke fordøye det de har lest. De kan bare ramse opp diverse sitater fra Marx, Engels, Lenin og Stalin på ensidig vis, men er ute av stand til å tillempe Marx', Engels', Lenins og Stalins standpunkt, syn og metode på det konkrete studiet av Kinas nåværende forhold og deres historie, eller til konkret å analysere og løse den kinesiske revolusjonens problemer. En slik innstilling til marxismen-leninismen gjør mye skade, særlig blant kadrene i mellom- og høyere stilling.

De tre misforholdene som jeg nettopp har nevnt, forsømmelsen av å studere de nåværende forholdene, forsømmelsen av å studere historien, og forsømmelsen av å tillempe marxismen-leninismen, utgjør alle sammen eksempler på en ytterst dårlig arbeidsstil. Dens utbredning har skadet mange kamerater.

Det finnes virkelig mange kamerater i våre rekker som er blitt ført på villstrå av denne arbeidsstilen. Uvillige til å gjennomføre systematiske og grundige undersøkelser og studium av de særegne forholdene i og utenfor landet, provinsen, fylket eller distriktet, gir de ordrer som ikke grunner seg på annet enn deres nødtørftige kunnskap og »det må være slik, for slik ser det ut for meg». Forekommer ikke denne subjektive stilen fortsatt hos mange kamerater?

Det finnes en del som er stolte, i stedet for skamfulle, over å ikke vite noe eller meget lite om vår egen historie. Særlig betegnende er det at meget få virkelig kjenner Kinas Kommunistiske Partis historie og Kinas historie i de hundre år siden Opiumskrigene. Neppe noen har for alvor tatt opp studiet av de siste hundre årenes økonomiske, politiske, militære og kulturelle historie. Uten kunnskaper om sitt eget land kan visse mennesker bare gjengi fortellinger om det gamle Hellas og andre fremmede land, og til og med denne kunnskapen er temmelig ynkelig, for den består av likt og ulikt fra gamle utenlandske bøker.

I flere årtier har mange av de studentene som har kommet tilbake fra utlandet, lidd av denne sykdommen. Når de kommer hjem fra Europa, Amerika eller Japan kan de bare på papegøyevis gjenta utenlandske ting. De blir til grammofoner og glemmer sin plikt til å forstå og skape nye ting. Denne sykdommen har også infisert det kommunistiske partiet.

Selv om vi studerer marxismen, er det mange av våre folk som studerer på en måte som står i direkte motsetning til marxismen. Det vil si, de bryter det grunnprinsippet som Marx, Engels, Lenin og Stalin alvorlig har manet oss til å overholde, enheten mellom teori og praksis. Etter å ha brutt mot dette prinsippet, oppfinner de et eget og motsatt prinsipp, teoriens atskillelse fra praksis. I skolene og i fostringen av de arbeidende kadrene, veileder ikke filosofilærerne sine elever i studiet av den kinesiske husholdningens kjennetegn; lærerne i politisk økonomi veileder dem ikke i å studere den kinesiske revolusjons taktikk; lærerne i militærvitenskap veileder dem ikke å studere strategi og taktikk tilpasset Kinas særtrekk og så videre og så videre. Følgelig sprer feilene seg og gjør mennesker stor skade. En person vet ikke hvordan han i Fuhsien (1) skal tillempe det han har lært i Yen-an. Professorer i økonomi kan ikke forklare forholdet mellom grenseområdets valuta og Kuomintangvalutaen (2), naturligvis kan da heller ikke studentene forklare det. På dette viset er en forvridd mentalitet blitt skapt hos mange av studentene. I stedet for å interessere seg for Kinas problemer og ta partiets direktiver alvorlig, så tilegner de seg av hjertens lyst de påståtte evige og uforanderlige dogmene som deres lærere har innprenta dem.

Det jeg nettopp har sagt gjelder naturligvis den verste typen innen vårt parti, og jeg sier ikke at det er en alminnelig foreteelse. Mennesker av denne typen eksisterer imidlertid, og hva mer er, det finnes ganske mange av den sorten, og de forårsaker ganske mye skade. Denne saken bør man ikke ta lett på.

III

For ytterligere å klargjøre denne ideen vil jeg stille to motsatte innstillinger opp mot hverandre.

For det første har vi den subjektivistiske innstillinga.

En person, med denne innstillinga foretar ikke et systematisk og grundig studium av omgivelsene, men arbeider på grunnlag av rein subjektiv entusiasme og har et utflytende bilde av Kina idag. Med denne innstillinga stykker han opp historia, kjenner bare til antikkens Hellas, men ikke til Kina og har tåket forestillinger om Kina av i går og i forgårs. En person med denne innstillinga studerer den marxist-leninistiske teorien abstrakt og uten noe mål. Han går ikke til Marx, Engels, Lenin og Stalin for å søke det standpunkt, synspunkt og den metode som han trenger for å løse den kinesiske revolusjonens teoretiske og taktiske problemer, men for å studere teorien bare for teoriens skyld. Han skyter ikke pilen mot målet, men skyter på måfå. Marx, Engels, Lenin og Stalin har lært oss at vi skal ta utgangspunkt i virkelige fakta som eksisterer objektivt, og at vi av dem skal utlede lover som kan tjene som rettleiing til handling. I denne hensikt bør vi, som Marx har sagt, tillegge oss materialet i detalj og gjøre det til gjenstand for vitenskapelig analyse og syntese (3). Mange av våre folk handler ikke på denne måten, men gjør det motsatte. En stor del av dem bedriver forskning, men er ikke interessert i å studere verken Kina av idag eller Kina av i går, og begrenser sin interesse til studiet av tomme »teorier» som er atskilt fra virkeligheten. Mange andre gjør praktisk arbeid, men de vier ingen oppmerksomhet til studiet av objektive forhold, liter ofte på rein entusiasme og setter sine personlige følelser i politikkenes sted. Begge slags mennesker stoler på det subjektive og ignorerer de objektive kjennsgerningenes eksistens. Når de holder taler fråter de i lange rader med avsnitt: A, B, C, D, 1, 2, 3, 4, og når de skriver artikler preserer de et ordgyteri uten like. De har ikke til hensikt å søke sannheten i kjennsgerningene, men bare et ønske om å bli populære på høytravende sludder. Deres ord er glitrende, men uten innhold, skjøre og uten fasthet. De har alltid rett, de er den fremste autoritet under himmelen, »keiserlige sendebud» som styrter allesteds hen. Slik er arbeidsstilen hos endel kamerater i våre rekker. De som lar sin opptreden lede av denne arbeidsstilen, skader seg selv; lærer de den videre til andre, skader de også dem, og ved å anvende den for å lede revolusjonen, skader de revolusjonen. Som en sammenfatning kan det sies at denne subjektivistiske metoden, som er i strid med vitenskapen og marxismen-leninismen, er en farlig fiende av det kommunistiske partiet, arbeiderklassen, folket og nasjonen. Den er et uttrykk for forurensning av partiånden. En farlig fiende står foran oss og vi må rydde ham av veien. Først når subjektivismen er ryddet av veien, kan marxismen-leninismens sannhet seire, kan partiånden styrkes, kan revolusjonen bli seierrik. Vi må gjøre klart at fraværet av en vitenskapelig innstilling, det vil si fraværet av den marxistisk-leninistiske innstillinga med enhet mellom teori og praksis, betyr at partiånden enten mangler eller er mangelfull.

Det finnes et vers som gir et bilde av denne typen mennesker. Det lyder:

Sivet som vokser på vollen – tungt i toppen,

*svakt i strået og med grunne røtter;
Bambusskuddet i åsene – skarptunget,
tykkhudet og hult.*

Er ikke dette en passende beskrivelse av dem som ikke har en vitenskapelig innstilling, som bare kan ramse opp ord og fraser fra verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin, og som nyter en anseelse som ikke er berettiga av noen virkelig kunnskap? Om noen virkelig ønsker å kurere seg sjøl for denne sykdommen, vil jeg råde ham til å lære dette verset utenat eller til å vise enda større mot og klistre det opp på en vegg i rommet sitt. Marxismen-leninismen er en vitenskap, og vitenskap betyr ærlig og solid kunnskap. Den gir ikke spillerom for knep. La oss da være ærlige.

For det annet har vi den marxist-leninistiske innstillinga.

Et menneske med denne innstillingen anvender marxismen-leninismens teori og metode for systematisk og omhyggelig å undersøke og studere omgivelsene. I sitt arbeid forlitter han seg ikke bare på sin egen entusiasme, men som Stalin har sagt, det revolusjonære driv er parret med saklighet (4). Med denne innstillingen stykker han ikke opp historien. Det er ikke nok for ham å kjenne det gamle Hellas, han må kjenne Kina. Han må kjenne revolusjonens historie ikke bare i fremmede land, men også i Kina, og ikke bare i Kina av idag, men også i Kina av i går og i forgårs. Med denne innstillingen studerer man marxismen-leninismens teori med et mål for øyet, nemlig å forene den marxist-leninistiske teorien med den kinesiske revolusjonens virkelige bevegelse, og, for med utgangspunkt i denne teorien, å søke det standpunkt, det synspunkt og den metode som er nødvendig for å løse den kinesiske revolusjonens teoretiske og taktiske problemer. En slik innstilling innebærer å skyte pilen midt i blinken. »Blinken» er den kinesiske revolusjonen, og »pilen» er marxismen-leninismen. Vi kinesiske kommunister har søkt denne pilen fordi vi vil treffe målet, som er den kinesiske revolusjonen og revolusjonen i Østen. En slik innstilling innebærer at vi legger vinn på å søke sannheten i kjennsgjerningene. »Kjennsgjerningene» er alle objektivt eksisterende ting og foreteelser, »sannheten» er det innbyrdes forholdet mellom dem, det vil si lovene som styrer dem, og »søke» betyr å studere. Vi må ta utgangspunkt i de virkelige forhold innenfor og utenfor landet, en provins, et fylke eller et distrikt, og av dem utlede de lovmessighetene som er iboende i dem og ikke innbilte, det vil si at vi må søke de indre forhold mellom de hendinger som finner sted rundt oss, og la vår virksomhet ledes av dette. Og for å kunne gjøre dette må vi ikke basere oss på vår egen innbilning, på en øyeblikksimpuls, på bokas døde bokstav, men på de objektivt eksisterende kjennsgjerningene. Vi må tilegne oss materialet i detalj, og med marxismen-leninismens allmene prinsipper som rettesnor, utlede de riktige slutningene av det. Slike slutninger er ikke bare fortegninger over foreteelser i A, B, C, D-orden eller skriverier som flommer over av plattheter, men er vitenskaplige slutninger. En slik innstilling er en innstilling som søker sannheten i kjennsgjerningene, og ikke en som ønsker å bli populær på høytravende sludder. Den er et uttrykk for partiånden, den marxist-leninistiske stilen med å forene teori og praksis. Det minste man kan forlange av ethvert medlem av det kommunistiske partiet er at han skal innnta en slik holdning. Den som har en slik innstilling vil hverken være »tung i toppen, svak i strået og med grunne røtter» eller »skarptunget, tykk-

hudet og hul».

I overensstemmelse med synspunktene ovenfor vil jeg legge fram følgende forslag:

1. For hele partiet bør vi sette som oppgave å foreta et systematisk og grundig studium av situasjonen omkring oss. På grunnlag av marxismen-leninismens teori og metode bør vi foreta en detaljert undersøkelse og et studium av utviklinga i våre fienders, våre venners og vår egen økonomiske, finansielle, politiske, militære og kulturelle virksomhet og partivirkosomhet, og deretter trekke de riktige og nødvendige konklusjonene. I denne hensikt bør vi henlede våre kameraters oppmerksomhet på undersøkelser og studium av disse praktiske tingene. Vi bør få våre kamerater til å forstå, at det kommunistiske partiets ledende organer har den dobbelte grunnleggende oppgaven, å kjenne forholda og mestre politikken; det første innebærer å kjenne verden, og det siste å forandre verden. Vi bør få våre kamerater til å forstå, at uten undersøkelser finnes det ingen rett til å tale, og at bombastisk vrøvl og en enkel fortegnelse i 1, 2, 3, 4, -orden ikke er til noen nytte. Ta propaganda-arbeidet for eksempel. Om vi ikke kjenner stillingen angående våre fienders, våre venners og vår egen propaganda, kommer vi til å være ute av stand til å bestemme oss for en riktig propaganda-politikk. I hver avdelings arbeid er det nødvendig at man først har kjennskap til stillingen og først deretter kan arbeidet bli godt utført. Nøkkelledet i forandringen av partiets arbeidsstil er å gjennomføre planer for undersøkelser og studium i hele partiet.

2. Hva Kinas historie i de siste hundre årene angår, bør vi samle kvalifiserte personer for å studere den, i samarbeid og med en passende arbeidsfordeling, og på den måten overvinne den nåværende tilstand av mangel på organisasjon på dette området. Først er det nødvendig å foreta analytiske studier på flere områder av den økonomiske historien, den politiske historien, den militære historien og kulturhistorien, og først deretter vil det bli mulig å foreta sammenfattende studier.

3. Når det gjelder utdanningen av kadre, hva enten de står i arbeid eller går på skoler for kadre, må vi ta fast sikte på at studiet av de praktiske spørsmål i den kinesiske revolusjon blir stilt i brennpunktet, og at marxismen-leninismens grunnprinsipper blir rettesnoren i hele skoleringsvirksomheten. Den statiske metoden med å studere marxismen-leninismen løsrevet fra livet må avvises. Dessuten bør vi ved studiet av marxismen-leninismen benytte *Sovjetunionens Kommunistiske Partis (bolsjevikenes) historie, kort framstilling* som grunnleggende materiale. Det er den beste syntesen og oppsummering av den kommunistiske verdensbevegelsen i løpet av de siste hundre årene et mønstereksempel på foreningen av teori og praksis, og hittil det eneste omfattende mønstereksempel i hele verden. Når vi ser hvordan Lenin og Stalin forente marxismens allmengyldige sannhet med sovjetrevolusjonens konkrete praksis og derigjennom utviklet marxismen, vet vi hvordan vi bør arbeide i Kina.

Vi har foretatt mange avvik. Men feilen er ofte det riktiges forgjenger. Jeg er fast forvisset om at denne forbedringen av våre studier sikkert og visst vil gi gode resultater

i alt som angår den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen som er så intenst levende og oppviser så rike variasjoner.

NOTER

1) Fuhsien fylke ligger omtrent 70 kilometer sør for Yenan.

2) Med grenseområdets valuta menes de pengesedler som ble utgitt av regjeringsbanken i grenseområdet Shensi-Kansu-Ningsia. Riksvalutaen var de papirpenger som fra og med 1935 ble utgitt av Kuomintang's fire store byråkrat-kapitalistiske banker med den britiske og amerikanske imperialismens støtte. Kamerat Mao Tsetung sikter til svingningene i vekslekursen mellom disse to valutaene.

3) Se Karl Marx, »Etterskrift til annet tyske opplag» (24. januar 1873) av Kapitalen, der han skrev: »Forskningen må tilegne seg stoffet i detalj, analysere dets ulike utviklingsformer og oppspore den indre sammenhengen. Først når dette arbeidet er utført, kan den virkelige bevegelsen framstilles nøyaktig. (Kapitalen, svensk utg. 1968).

4) Se J. V. Stalin, »Om leninismens grunnlag» (april-mai 1924), 9. avsnitt, »Arbeidsstilen», Spørsmål i leninismen, Ny Dag 1952, s. 77.

Mao Tsetung: OM MOTSIGELSEN

AUGUST 1934

Den dialektiske verdensanskuelsen lærer oss først og fremst hvordan vi skal iaktta og analysere bevegelsen av motsetninger i ulike ting, og hvordan vi på grunnlag av en slik analyse skal anviser metodene for å løse motsigelser. Det er derfor særlig viktig for oss å forstå loven om motsigelser i ting på et konkret vis.

Mao Tsetung.

UTGITT AV SOSIALISTISK UNGDOMSFORBUND
(MARXIST-LENINISTENE).

Bestilles gjennom Sosialistisk Opplysningsråd,
Observatoriegt. 12, Oslo 1.